

AZ ÉLET ÉRTELME

Kispál Csilla

Az élet értelme

Ülök tudós magányban,
tülekedő gondolataim zajában.
Töprengék az életemen,
s egyre nő a teher a szívemen.
Amióta az eszem tudom,
végig a könyveket bújom.
De mind az mondja: jaj neked,
a halállal befejeződik életed.
Hiába minden szép, amit alkotsz.
Magadnak boldog életet hazudsz.
Halmazod a tudást az utókorra hagyva,
miközben az is a sírba jut.
Mi haszna e sok tudománynak,
ha nem segít a szív fájdalmán,
ha nem ad megoldást az elmúlás ellen
s hatalmat a halál birodalmán?
Honnan e fájó hiánya a szépnek, jónak,
kétségbeesett keresése az igaz szónak?
Honnan ez az elveszettség?
Miért vonz mindig a messzeség?
Lehetsz te tekintélyes és gazdag,
ha hűtlen perceid elhagynak.
S az életed fonala, mit biztosan tartottál,
gyengülő kezedből kiszalad.
Akkor jössz rá, hogy mennyire
nem vagy a sorsod kovácsa,
hogyan megcsalt téged büszke szíved
s megoltott a világ kovásza.
Mint ahogy nem vagy ura születésednek,
nem szabhatsz határt sem az életnek.
S amint a papír fölé hajolva
megfoghatóvá teszem a tűnő szót,
megismétlem ezerszer a legelső csodát,
létre hívom a nem láthatót.
Megértve e hatalmas titkot,
az öröklét részévé válok.
Örömmel befogadom szívembe,
Kire kezdettől fogva várok.
Ahogy én alkotok, úgy teremtettem
s mint gondolatom, hirtelen úgy lettem.
Mert Isten akarta, vágyott rá egyszer,
szeretetéből üdvösségre született az ember.

Forrás: www.keresztenydalok.hu